

предъ краката на самодържеца, признавалъ са въ погрѣшката си и просилъ великодушно прощение. Монарха го вдигналъ, позволилъ му да отиде въ родината си страна, а освѣнъ туй далъ му и 50 р. за пътни разноски.

90.

Иностранния офицеръ.

Иностранецъ единъ поручикъ, влѣлъ преди време въ русска служба, билъ командированъ въ казанския гарнизонъ; той, при всичко че служилъ на руския господарь, лично него обаче не билъ виждалъ; туй го много безпокоило и той търсилъ сгоденъ случай за да го види. Единствено за туй станалъ и отишълъ въ Москва, дѣто господаря много често отивалъ. Но случай билъ такъвъ, щото, въ расстояние на много време, не можѣлъ да го види; туй му било мъчно, не за друго освѣнъ защото билъ принуденъ да са завърне на службата си. Той открилъ единъ день желанието на хозяина, въ дома на когото живѣлъ. Тозъ послѣдния искалъ да са пошегува съ неопитния въ тозъ случай офицеръ и му казалъ, че е много лесно да види человекъ господаря, а освѣнъ туй и да говори съ него: „Стига само да отидишь и да извикашь по-височко на вратата на главното правление — слово и дѣло, и тозъ часъ ще та представятъ предъ негово величество“. Иностранца не можѣлъ да проумѣе послѣдствието, той не знаялъ сжщото значение на тѣзъ думи. Отправилъ са слѣдователно и изпълнилъ порѣчката на хозяина си. Щомъ чули изъ устата му слово и дѣ-